

▸ Szabó Krisztina

A bélpoklos

Hat éve
vagyok a bélpoklos felesége.
Ki tudja miféle hasadt paták verik rég
a házunk forgásának ütemét.

Kergetem őt szobáról szobára,
hogyan elérjem, hiába,
de elfog a rettegés: a nyakamban érzem
kénsavas leheletét.

Egy reggel
iszonyú éhségre riadt fel,
én sírva ébredtem, éreztem, hogyan égeti a torkát,
s rohantam, hisz tudtam,
lángot okád mindjárt.

Kivágta a sütő ajtaját,
akart mézeskalács bábót,
majd falt húst,
de végül a csontokhoz látott.

Kutya képében ugrott rám,
hátról, újra és újra
míg eljött az örök éj, s ő marcangolja a lelkem,
és a földet kaparja csontjaimért.

▸ Fehér Renátó

Anyajegy

A kandallót mindig csak te gyújthattad be.
Nagyon meleget akartál csinálni nekem.
Pakoltad befelé azt a túl sok fát,
és teljesen elhalt persze a parázs.

Az elhalt neme: férfi. Egy igazán hivatali mondat
az anyakönyvi kivonatból.
Ebből derült ki, hogy egyedül maradtál
versenyben, de a lazítás helyett kinevezted
a Férfi emléket és Istent új ellenfélnek.

Igyekszem eltagadni, milyen hibátlanul magányos vagy.
De ugyanezért magamat is egyre kevésbé viselem el.
Te mégis többet érsz: a jelen állás és a leletek szerint
nekem még kölyköm se lesz, aki kihasználhat.

Ilyeneket kellett volna mondanom
már régen. Rájönni, hogy nem lehetek csak én a felelős.
Mert te rajzoltál tele anyajegyekkel.
Ezeket kötögetem össze a mellkasomon,
ha már lekaparni nincs merszem,
próbálok rájönni formára, sorrendre, de így
csak még nehezebb megszabadulnom tőled.

Használati utasítás

Hiába kérleltelek, hogy ne a körmöddel
csináld. Hajat mostunk, mindig vasárnap,
és szétkapartad a fejbőrömet.
Nem láttam az arcod, mert
csípte a szemem a sampon,
de legalább hallottam, ahogy
motyogtad a használati utasítást,
és odabetűzted a tarkóm fölé:
fogyasztás előtt fölrázandó.
Aztán összefirkáltam a feliratod:
a fotel kicsúszott alólam és az asztal sarkán
nyílt szét a fejem, épp ott.
De könnyen kitapogatható maradt
az üzenet, főleg nyáron, amikor a meleg miatt
eleve rövidebbre nyíratom a hajam.

↳ *Korpa Tamás*

A hosszú napszak

(I)

a hosszú napszak végén rövid bonyodalom: valaki tévedett. eddig a pontig számtalan élvonal vezet, de az arc egyre kimerítőbbé váló izzadás. a kupolaterem korlátjai mentén halad, a hallássáv szívében. kinn, a dombvonal pengevékony konvoja talán egy titokzatos zárlat. szkander fegyelem és figyelem között, aki nézi; s mivel enyhén leng, csak a közege fontos. mi önmagunkban, mint üres esőben, ázunk. szándékunk ennyi: táj, hagymakupolákkal.

(II)

keskeny, dokumentarista, mint egy könyvtáros. gömbölyű, írástudatlan fényben a város, melyen R. fut át. R. nem azé, aki fut a környező vashuták telkén a vízig. a tó következetes fék. mire ideér, három teljes évig izzik. s mint sikló az éles fűben, kúszik egy viadukt. R. nem azé, aki fut. R. teremszerű, tompa félelem, amiben van valami türelem és öröközöld. nyugodt, mint egy vidéki könyvüzlet polcai közt lebegő vadidegen szó. nyugtalan, mint némely kapu-dzsinn. (ekkor érkezik: *Te, aki nem viselsz koronát*)

(III)

aki korábban végignézte, akit korábban hallgatott, nincsen jelen itt; de arca mozgó fogolytábor valahol asztalszomszédja szemében: gyanú és bilincs. nehéz csapadék koppan a zárda feneketlen ablakán. akiért nincs mikor, szünet nélkül pulzál a pontnyi kerekasztalnál belül. gerinctelen, terepszínű lepkék, felületeket ütve rajtunk, nyüzsögnek. pedig alig száradt lapockáink csattognak csak. nyelvünk lepereg előttünk, mint egy intro a Square fényreklámján — és elbírja a főbűnt a szó lágy, arrogáns pereme, a technikás sorvég.

Viszonylagos, de részletes

I.

és ablak nyílik egy felületen: a kegytemplom ezüstfenyője lándzsaként leszűrve. az elindulásra vársz, mely megkerüli türelmetlenséged. és ha elakadsz, feltáru valami biztosan. egy ideiglenes szomszéd például a billiárdasztal simaságú bányató padján. kézszerítésében a harag vízváltató. és nagyszabású, ahogyan egy ritka bélyeg az tud lenni, vagy egy furcsán imbolygó szó: gabonakereszt. viszonylagos, de részletes, mint egy basszusgitár-szó. Te-ketrec-testű — most így nevez. szerepe előtte siklik. és ő utána suhanna kiszámítható ritmusban, lassul, Freudné, született Anna.

II.

minek a hiedelme az esti visszarendeződés, például az útórháznál, az erdő satujában; ahol gyomrot növeszt a döggút — a rossz előérzet sárga köpenyét. túl gyors az azonosulás közted és egy kölcsön-könyvtár között. közted és egy használt szövetkabát között, amelyből idegen monogramok és bűnök fordulnak ki éhesen, egy epizódot kísérő konok, hátrahagyott mozgás. mintha diafilmként néznél egy videó-klipet. pedig ami zsúfolt, ritkán elszánt és szívós, akár a vidéki általános iskola sorfalában a testi fegyelem. egy orgonafűjtatóban talpon állni, megfürdeni zárójeles mozdulatok közt a kádban: túl gyors azonosulás. két sor közt leereszteni a liftet, míg az oldal tetején meglazul egy csavar, és félmondat csahol a pont után —

de talán ez megmarad. a hajnali szoba, aprólékos szeretkezés a fényvel.

▮ Nagy Zsuka

Kraków

Krakkó. Sűrű ősz. Befőzi a nyár minden ízét.
Rajta szalicil köd. Mint celofán.
Aranygomolyag Nap. Fonalát arcomra tekerem.
Kiülnek a macskák a térre. Kezemben Żubrowka.
Óváros. Marionett. Virágárus. Kebab. Perces.
Wista hömpölyög. A turista elmereng. Ma sincs hiába.

Római vakáció

Romulus széthagyott makettjei. Rémus idő-romjai.
Ószeres jelen. Leander nyár. Reggeli a sarki pizzásnál.
Máskor padlizsános bruschetta. Spaghetti all' amatriciana.
A free shot után Peroni habzik az égen. Tutto bene.
Igen. Csak ennyit szól a vendég.

Valahányszor visszatér. És csak ül a lépcsőn. Érzi. Él.
A bár előtt újra. A járdaszegélyen. Halas szendvics.
Kutakból Appenninek vize. Sehol sem inni jobbat.
Átkelünk a hídon a Trasteverén. Restaurált
Colosseum a Hold. A Ma Che Siete Venuti A Fá-ba.
Iszunk egy korsó Tipopils. Ne hagyd ki ezt a helyet.
Ódon lépteink macskaköveken. Délig nem ébrednek.

